

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 83

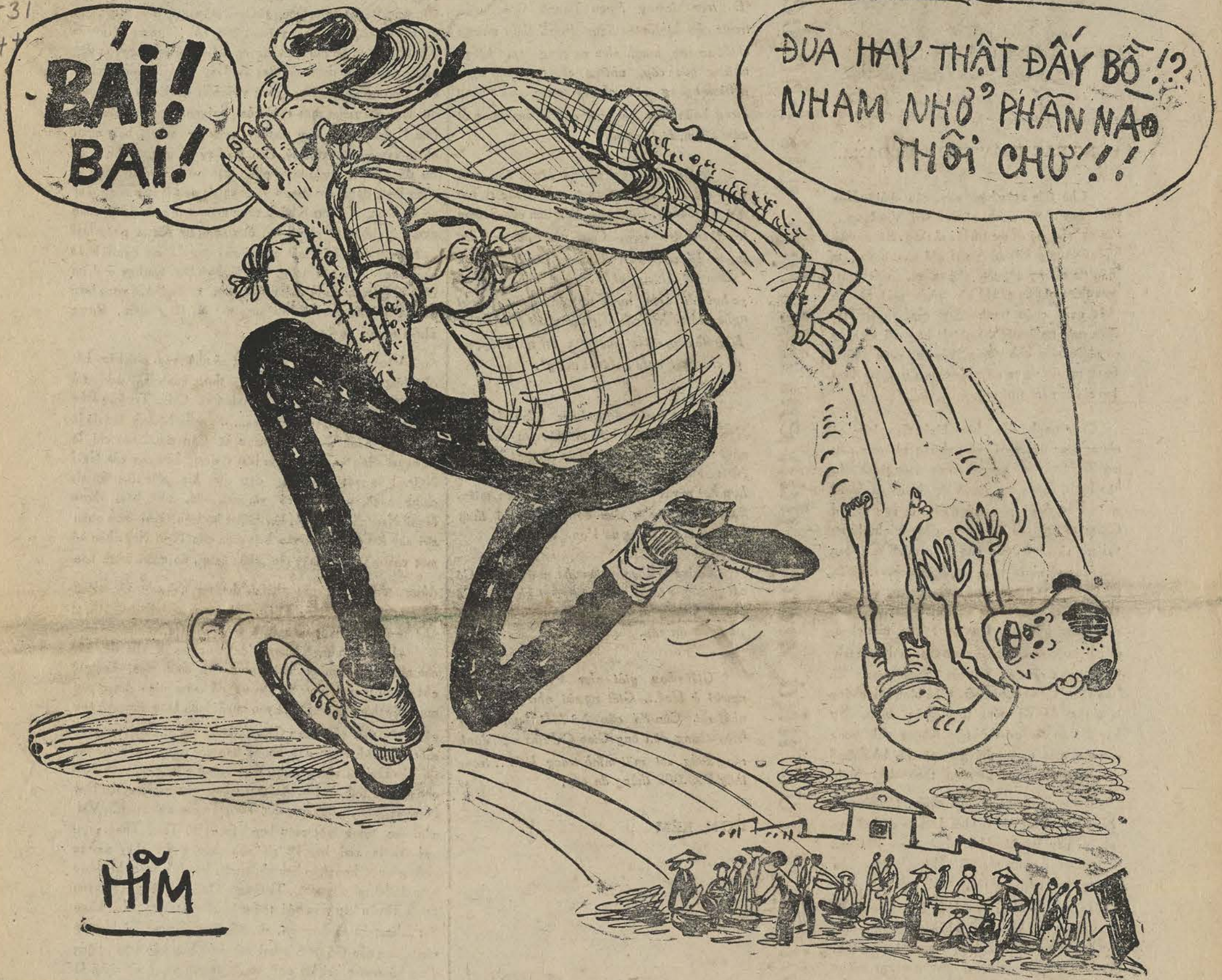
10 II

TUẦN LỄ TỪ 15.10
ĐẾN 22.10.1969

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
D5531
C7477

Một chuyện bường lạ nhất

Phải thành thật mà nhận là Con Ong dạo này bết quá. Trong khi người Mỹ đã cho phi thuyền Apollo 11 lên mặt trăng khều vài cục đất mang về chơi mà Con Ong vẫn ậm ạch tình trạng 8 trang 10 đồng lem nhem với những món ăn không thay đổi. Đã hai lần Con Ong tăng trang. Nhưng hai cuộc thí nghiệm đi doang vì nhiều lý do chủ quan và khách quan.

Lần này, sau một phiên họp có văng tục chửi thề như

ở Hạ viện. Con Ong quyết định tăng 16 trang bán 15 đồng. Số 16 trang đầu tiên là số chuyên hướng toàn bộ. Tất cả những danh từ Con Ong đã làm giàu cho tự điển Việt Nam sẽ tặng luôn không thêm sài nữa. Vì người ta dùng ngôn ngữ Con Ong mòn teo, rách bươm, tả quá rồi. Con Ong sẽ chế hàng vạn danh từ mới có cầu chứng tại tòa để tránh nạn... phế thải trong tương lai.

Những tiết mục cũ cũng bỏ đi. Bạn đọc sẽ thấy khuôn mặt mới toanh của Con Ong: Khuôn mặt sửa soạn cho nền trào lộng hậu chiến. Những gì bạn đọc mong muốn, sẽ xuất hiện đầy đủ ở Con Ong 16 trang. Đặc biệt nhất, nhà văn Duyên Anh sẽ dành quyền ưu tiên cho Con Ong đăng truyện dài CƠN LỐC TỪ BÊN KIA THÁI BÌNH DƯƠNG, một phản kháng mãnh liệt nhưng chua chát của dân tộc

nhược tiểu chủng ảnh hưởng chi phối và đồng hóa của Hiệp Chúng Quốc. Truyện dài này, trước đây, Duyên Anh định nhờ Trần Nhã dịch sang Anh văn cho nhật báo Asahi bên Nhật xuất bản. Bây giờ, tình hình sáng sủa, Duyên Anh sẽ cho đăng trên Con Ong.

Chúng tôi sẽ loan báo thêm về những món ăn mới và ngày ăn Con Ong 16 trang ở số báo tới.

CON ONG

LIBRARY
JAN 1970
UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ĐỒNG BẠC THAY CHO BOM ĐẠN...

Cho đến ngày hôm nay, câu hỏi. Hòa Bình hay chiến tranh sẽ đến với Việt Nam... dường như đã được trả lời rõ ràng. Sẽ có hòa bình. Nhưng hòa bình với giá nào, chúng ta sẽ được những gì, còn những gì, mất mát, hy sinh thiệt những gì khi hòa bình tới? Đó là kết quả cuộc tranh đấu của chúng ta. Một cuộc tranh đấu hòa bình kéo dài và cũng có nhiều gian khổ không kém gì cuộc chiến tranh mà chúng ta đã phải chịu đựng từ hơn hai mươi năm trời nay.

Cuộc tranh đấu hòa bình tất nhiên có những mục tiêu mới và những phương tiện mới. Điều cần nói ngay là trong cuộc tranh đấu hòa bình, chúng ta, dân Việt Nam tự do ở miền Nam VN, phải trông cậy ở sức mình. Chúng ta tuy vẫn còn nhiều đồng minh, nhưng vai trò và sự có mặt của đồng minh ta không thể nặng và nhiều như trong thời chiến. Vấn đề cần đặt ra trước nhất là chúng ta phải thay đổi lối sống chiến tranh với những tác hại của bom đạn, của giết chóc, đã bắt buộc dân ta phải sống theo chiến tranh. Sống theo những qui luật của chiến tranh để sinh tồn, để khỏi bị chết. Hòa bình tới chúng ta tự thay đổi để sống theo hòa bình. Sự thay đổi đó cần có thời gian. Không phải trong một sớm một chiều chúng ta có thể bỏ những thói quen thời chiến để sống theo thời bình.

Nhìn về tương lai hậu chiến, Chánh phủ đề ra chính sách khắc khổ. Dân ta đã khổ quá nhiều, nay lại thấy khổ lại sửa soạn đề khổ tất nhiên dân ta sẽ không thể hào hứng. Tuy nhiên, vì sống còn. Chúng ta vẫn chào đón khắc khổ nhưng với một điều kiện, khắc khổ phải đồng đều- nhà cầm quyền từ lâu vẫn mang tiếng là hưởng thụ, hãy khắc khổ trước. Khắc khổ sung sướng mà hào người khác khắc khổ là một sự đối trá, đồng thời là một phản bội-

Khắc khổ để làm gì? trước hết là để giữ cho đồng tiền của ta được vững giá. Nếu Tin riêng của Con Ong không lầm thì sẽ có nhiều chuyên viên tiền tệ quốc tế tới VN để nghiên cứu và hoạch định cho chúng ta một kế hoạch làm vững giá đồng bạc VN. Chúng tôi hoan nghênh việc mời các chuyên viên tới giúp chúng ta giữ giá đồng bạc. Mai đây đồng bạc VN sẽ thay thế cho bom đạn. Chúng ta thắng hay bại phần lớn là nhờ giá trị của đồng bạc VN.

dân anh đòi lập với nhà nước dân em đòi lập với nhà bếp

Saigon cuối mùa mưa. Lại thêm một vài cơn đường trong thành phố bị RMK chặt cây đi để làm cho rộng thêm lòng đường. Đi trên đường Phan Thanh Giản, đến trước cửa bệnh viện Saint Paul, thấy những chiếc xe lớn mạnh như xe tăng làm bật rễ những gốc cây, những cần trục cao ngất nghênh ngang trên những ngọn cây, bỗng đứng buồn như khi một cái gì của mình bị xâm phạm, bị tàn phá.

Saigon đẹp nhờ những hàng cây cao, cho màu xanh, bóng mát, cho tiếng rì rào khi gió thoảng. Văn minh đến làm cho Saigon trở thành tro trên. Chợt nhớ đến một lời tuyên bố của Thủ Tướng Lèo Phouma: "Dân tôi không phải người nào cũng có xe hơi đi. Dân nước tôi còn nhiều người nghèo lắm. Xin các ông đừng vội làm xa lộ. Hãy để cây cối lại cho dân tôi nó đi bộ, nó có chỗ ngồi nghỉ khi trời nắng".

Saigon trước đây được tiếng là Hòn Ngọc Viễn Đông. Thua đấu thì thua, ít nhất Saigon cũng còn hơn được 2 nơi là Nam Vang và Vạn Tượng. Nhưng sau hơn hai mươi năm chiến tranh liên miên, Saigon bây giờ— đau đớn thay— đã thua kém cả Nam Vang và Vạn Tượng.

Chúng ta thua thiên hạ quá nhiều. Có cái gì chúng ta hơn được người không? Có chứ!! Chúng ta hơn được người ở trò giết nhau và ăn cắp.

Giết nhau giỏi như Việt Cộng giết người ở Huế... Giết người như thế là giỏi nhất rồi. Còn ăn cắp? Mỗi buổi sáng 1 triệu thăng đàn ông Giao Chỉ rửa mặt, đánh răng xong, soi mặt mình trong kiến... trông thấy 900.009 thăng ăn cắp.

HƠN, KÉM

lên voi xuống chó

2— ĐAI K, CHƯỜNG BẠ VÀ KẸ THÙ GIAO CHỈ CỦA KIM DUNG,

Cuộc lên voi của Trường Bạ dính liền vào cuộc lên voi của tướng râu dê Nguyễn Khánh. Hãy tạm cất Trường Bạ vào một góc, tác giả thấy cần phải điem qua vài nét về cuộc lên voi, xuống chó của Tướng Nguyễn Khánh, kẻ có bộ râu dê khác người và từng được thiên hạ tặng cho hỏn danh là Đai K. Cái hỏn danh Đai K của Tướng Khánh hơi giống với hỏn danh của một tên du đảng nổi tiếng một thời của Saigon là Đai Cathay. Đai K, giống tên Đai Cathay, một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà lại có nghĩa lý. Đai Cathay là một thanh niên du đảng, sống ngoài vòng pháp luật và tự mình đặt ra pháp luật, dùng sức mạnh và lòng dạ gan lì của mình để áp kẻ khác. Tướng Khánh cũng là một thứ du đảng trong giới quân nhân và chính trị, ông cũng tự đặt ra pháp luật—Những thứ pháp luật có lợi cho ông— bắt người khác phải theo, phải tôn trọng. Đai K hơn Đai Cathay ở điểm Đai K gian hùng hơn, mưu sĩ hơn, nhiều tham vọng hơn có địa bàn hoạt động lớn hơn và lẽ tất nhiên, được nhiều người sợ hơn.

Vào năm 1947, 1948, một số nhà văn, nhà báo bắt đầu biết đến Đai K. Thời đó là thời quan Tây mới trở lại độc lập giả hiệu cho Việt Nam và Quốc Trưởng Bảo Đại mới từ Hongkong hồi loan. Nguyễn Khánh lúc đó là «liều to nằng»—chưa được là Cặp tên, mới chỉ là «liều to nằng»—được chọn làm sĩ quan hầu cận của Ngài Ngự. Vào một buổi sáng đẹp trời kia, một số nhà sĩ chính khách, trong đó có vài nhà văn, nhà báo, được Ngài Ngự cho lệnh với lên Đalat bệ kiến. Khi đám nhân sĩ này lên cầu thang vào biệt điện của Ngài Ngự, bèn có một chàng sĩ quan mày râu nhân nhụi, áo quần bảnh bao đứng nghiêm trên cầu thang, dơ tay chào họ và miệng hô một câu bằng tiếng Pháp:

— Lieutenant Khanh, à votre service...

«Liều to nằng» Khanh lúc đó chưa hề râu dê, hãy còn nhũn như con chi chi, như con chốt đen, hoạn lộ còn thành thang như xa lộ và đã sớm nắm được yếu quyết để thành công. Đó là yếu quyết luôn luôn đứng về phe có quyền thế, phe đang lên. Chàng thuộc loại «trắng sĩ suốt đời phù thịnh chó không bao giờ phù suy» Hoàng đế Bảo Đại bị anh em nhà Ngô «phút a la poóc» và bồi cho đủ các thứ dơ bẩn vào mặt rồng, từ thời vua Bảo Đại Nguyễn Khánh đời qua thờ Tổng Thống anh minh. Vài năm sau, trong một cuộc họp báo ở Bộ Tổng Tham mưu nơi này là nơi bọn ký giả nhà báo được thấy xảy ra những cuộc họp báo lịch sử: trước hết là cuộc họp báo năm 1958, tại đây Bộ Trưởng Quốc Phòng Nguyễn Đình Thuần kêu cứu với thế giới bằng tiếng Phú Lãng Sa; L'état est en danger... rồi đến lượt Trung Tá Vương Văn Đông đảo chánh thất bại mở cuộc họp báo một tiếng đồng hồ trước khi lên phi cơ đi trốn, và sau cùng là Tướng Khánh họp báo với ông Đai Tá Đỗ Mậu loan báo cuộc chính lý đẹp âm

LỚP TOÁN LÝ HÓA

HUỲNH-NGỌC-TIỂU

15-11-69 TÔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP

Thất—Lục—Ngũ—Tứ—Tam AB—Nhị AB Nhất AB. Sáng, Chiều, Tối

GHI TÊN TẠI:

516 Chi Lăng Gia định (cạnh trường Mỹ Thuật)
196, Trần quang Khải (Trường Tân Thạnh)
631, Trần quốc Toản (trường Quốc Toản)
268/1, Lý Thái Tổ (trước trại tạm trú Pétruský)

mưu trung lập trong cuộc họp báo của Bộ Trưởng Thuần ở Bộ Tổng Tham mưu năm đầu tiên Cộng Sản Bắc Việt mở cuộc xâm lăng miền Nam, người ta thấy (Liều to năng) Khanh đã là Trung Tá.

Ngôi sao của Nguyễn Khánh lên từ những năm sau đó. Sau cuộc đảo chính thất bại của nhóm sĩ quan dù do Trung Tá Vương Văn Đông cầm đầu, người ta thấy xuất hiện trên các báo xuất bản ở Sài Gòn một bức hình chướng mắt. Hình chụp Trung Tá Khanh và cố Đại Tướng Lê Văn Tỵ ở trên cầu Bình Lợi, nơi quân đảo chính cho nổ mìn phá hư một nhịp cầu. Người ta thấy Trung Tá ngồi vắt vẻo trên thành cầu trong lúc Đại Tướng đứng xó rỏ bên cạnh. Vì lòng tôn trọng một quân nhân đã khuất, tác giả thấy không thể phê bình nhiều hơn nữa về bức hình này.

Tháng 10-1961, Nguyễn Khánh đã là Thiếu Tướng nắm quyền Tư lệnh Quân đoàn 2 và Vùng 2 Chiến thuật. Tướng Khánh vẫn còn được nhà Ngô tin cần đến nỗi khi bị quân Cách mạng đánh cho tối tăm mặt mũi ở dinh Gia Long, hai anh em Diệm Nhu còn dự định trốn lên Vùng 2 với Tướng Khánh để mưu sự phản công. Vì lòng người oán hận—chỉ bị một người oán cũng đã đủ tiêu ma sự nghiệp rồi, đảng này anh em Diệm Nhu lại bị cả triệu người oán—Diệm Nhu trốn đi không thoát nên phải «ô rơ voa» cuộc đời trên một chiếc ô tô bọc thép. Ba tháng sau ngày Cách mạng thành công, trong lúc thiên hạ đang bận xuống tóc, bận cho phi cơ sang Hong Kong mua rượu về ăn mừng, bận đi nhót đồng thời và khuyến khích những anh em nhà nhót trở lại với nghề nhiều em nhà nhót đó đã tiến tới tình trạng nhầy Tango tay đôi ở trên giường với khách—và những anh em ký giả nhà báo chuyên phóng phét đang mải mê viết những thiên phóng sự điều tra cam đoan mắt thấy tai nghe về cảnh Cổ Nhu «hít tồ phe». Cổ Nhu có nốt ruồi ở... ngọc hành (báo SM của bà BT), cảnh Trần Lệ Xuân đóng vai chính trong phim cô-ooong ở ngay

phòng khách dinh Gia Long, về những tấm hình chụp một số mệnh phụ phu nhân đương thời chuồng cời do Lê Xuân bắt chụp để làm áp lực (?) bắt những bà này phải trung thành phục vụ mụ, về con đường hầm bí mật đục từ trong dinh Gia Long ra tận... nhà Crystal Palace bị giờ... Có anh phóng viên hững hốt tiết vẹt còn kể cả chuyện chính anh đã chui xuống đường hầm đó để chứng tỏ là anh viết sự thật chứ không phải là anh Phỉa... Giữa lúc đó thì Tướng Khánh—lúc này đã có bộ râu dê—từ Pleiku bay về Saigon, làm một phát chính lý êm ru bà rừ vô một lúc 5 ông Tướng đem đi đấu biệt một chỗ.

Năm ông Tướng đang nắm các chức vụ trọng yếu trong chính quyền lúc đó là những tay cừ trong quân đội. Vậy mà các ông bị tướng Khánh cho đàn em tới bắt, mang đi đấu một chỗ êm ru. Trong buổi họp báo đầu tiên, Tướng Khánh tuyên bố ông phải hành động vì 5 ông Tướng kia đã làm phản cách mạng đã âm mưu trung lập Về lập trường của ông đối với cuộc cách mạng lật đổ nhà Ngô, Tướng Khánh cho biết ông chỉ giả vờ trung thành với anh em Diệm Nhu để đánh lừa cho họ tưởng bở, chạy lên vùng hai của ông là ông vô họ, đem nộp cho cách mạng. Hiện diện trong cuộc họp báo này còn có Đại Tá Nguyễn Chánh Thi. Ông này cũng từ vùng hai về với Tướng Khánh. Nghe đồn là chính Đại Tá Thi đem quân đi vô mấy ông Tướng và có đánh bật tai một ông. Rất tiếc về chuyện này không có ông nào chịu viết hồi ký cho dân chúng biết rõ.

Trong thời gian ấy, làng báo Giao Chỉ sau 9 năm bị chế độ Ngô Đình ra tròn, bóp bẹp, đang đi vào một chu kỳ loạn nhất lịch sử. Bộ Thông Tin được giao vào tay Tướng Sĩ Muối Trần Tử Oai. Ông này ký giấy phép cho ra báo vắng tên, anh nào nấp đơn xin ra báo là cho ra liền tù tì. Làng báo đâm loạn. Thầy bói ma có

cũng được quyền làm chủ báo. Lẽ tất nhiên là báo của những anh ma bần không có ai mua. Một số đồng chủ báo bất đắc dĩ bèn dùng tờ báo làm «sáng ta». Báo hằng ngày là phương tiện bôi xấu và tố tụng mạnh nhất tất cả nhưng đã tố tụng là rất dễ đi tù. Có người gần với tướng Oai hồi đó nói rằng Tướng Oai tuyên bố về việc ông cho ra báo loạn một câu như sau: «Tao... ra đây để cho thằng nào đến sau tao phải dọn...» Với một ông Tổng trưởng Thông Tin có chánh sách như vậy, Chánh phủ Nguyễn ngọc Thơ cầm quyền được ba tháng hầy còn là thọ.

Đến thời tướng Khánh làm Thủ tướng, làng báo Giao chỉ đi vào một chu kỳ hách nhất. Có lẽ vì đại K—lúc này, làng báo Giao chỉ gần cho tướng Khánh h cái biệt hiệu là đại K. Thông tin viên ngoại quốc gọi tướng Dương Văn Minh là Big Minh—có lẽ vì Đại K là con nhà hệt, tức là con đào hát cái lương, mà sư nhà Hệt và nhà Báo nếu không phải là một người thì cũng là anh em, nên Đại K. rất đề cao báo: Ông bốc mỗi cây viết là một sư đoàn. Ông bày ra trò mỗi tuần mời năm bảy anh nhà báo vào tư dinh ăn sáng và bàn chuyện với ông. Có thể nói chưa bao giờ bọn viết báo Giao chỉ được Chính quyền nể bằng dưới thời Đại K.

Các báo thi nhau vẽ tranh riêu. Loại tranh hí họa dăng báo là một bộ môn rất nghèo trong làng báo Giao chỉ. Nhờ có đại K. thích được báo nói đến, đại K lại là người có những nét đặc biệt rất dễ vẽ, chỉ cần vẽ một người hơi mập, bận đồ nhà ban, mặt tròn mắt to và lồi với bộ râu dê... là đã có hình đại K. Họa sĩ Tuyết, người vẽ hí họa hay nhất của làng báo Giao chỉ hiện nay, ra đời dưới thời đại K.

(Còn nữa)

VỀ VỤ B.S ĐÌNH XUÂN MINH

NHÓM CON ONG

Tuần trước, tuần báo Con Ong tuyên chiến với bác sĩ Đình xuân Minh, phụ tá đặc biệt của ông Tổng trưởng Y tế Trần minh Tung. Vì lời văn trong bài báo có vẻ như tức giận ông Đình xuân Minh đã «đem Con Ong ra dọa thiên hạ» nên cuộc tuyên chiến đã hư bởi thiếu chất... đại chúng, nghĩa là vì ông Minh coi Con Ong như thứ dầy tờ của ông ta nên Con Ong mới đánh tới chứ không phải vì độc giả muốn đánh. Vấn đề nó ngược lại nhưng sự vụng về của người viết bài làm thay đổi tình hình chiến sự. Lập trường của Con Ong: tận diệt bang bạnh trong xã hội bất kể thân hay sơ.

Người quốc gia còn đang muốn hòa giải với người Cộng Sản. Chúng ta có cả một chính sách chiêu hồi kẻ thù. Thì không lý gì, Con Ong, tuần báo của những người quốc gia lại không mở rộng con đường chonhững người quốc gia bày tỏ thiện chí phục vụ và tác phong của họ sau một sự hiểu lầm chi đó. Trong tinh thần ấy và đã tôn trọng quyền trả lời của độc giả, Con Ong đăng bức thư minh xác của bác sĩ Đình xuân Minh.

Saigon, ngày 14 tháng 10 năm 1969

Kính gửi ông NGUYỄN VĂN MINH Chủ nhiệm tuần báo CON ONG

Thưa ông,

Chúng tôi rất ngạc nhiên khi đọc những bài nói về chúng tôi trong tuần báo CON ONG số 82 ra ngày 9 tháng 10 năm 1969.

Những diềm nêu trong các bài trên không đúng sự thật. Riêng về diềm cho rằng tôi đã tuyên bố «mua» tờ CON ONG và đã dùng CON ONG «đề dọa nạt thiên hạ», tôi xin minh xác, đây là lời xuyên tạc của những kẻ ném đá giấu tay, cố tình gây

mâu thuẫn và hiểu lầm giữa quý báo và chúng tôi, để bôi nhọ chúng tôi.

Trân trọng kính chào ông chủ nhiệm.

Bác sĩ ĐÌNH XUÂN MINH

Xin thưa với bác sĩ Minh rằng sau hai bài báo viết về bác sĩ, chúng tôi còn được nghe nhiều lời đe dọa rất nặng nhưng rất ngỡ ngàng. Chúng tôi không thêm tin những lời đe dọa ấy và chẳng sợ gì. Và cũng không tin là bác sĩ dọa chúng tôi làm báo là tranh đấu. Và tranh đấu chỉ có hai con đường sống chết. Khi tiếp xúc với Con Ong nhiều lần, bác sĩ thiết tha thề nguyện không hề nói «đã mua» Con Ong hay «đã dọa» Con Ong này nọ. Bác sĩ còn đoan kết không dùng một thủ đoạn nào để hại anh em Con Ong.

Do đó Con Ong tạm ngưng những bài sắp viết về bác sĩ (những bài đã sắp chữ, Con Ong bỏ đi). Sự tiếp tục viết hay xếp những hồ sơ về Trường quân Y và quân nhân vụ này, tùy thuộc vào thái độ và thiện chí của bác sĩ, Xin nhấn mạnh: Con Ong sẽ buồn lắm nếu phải trở lại vấn đề. Bây giờ mọi chuyện tạm gác và cảm tình giữa Con Ong với bác sĩ trước sau vẫn thế.

MỘT TRANG SỬ BỊ BÓI BẮN

Nhà viết sử Phạm văn Sơn được người ta tặng cái tên là «trung tá Núi» trong «một trang sử bần». Một trang sử đã lật ra tại phiên họp ở Bộ Tổng Tư Lệnh chiều 11-10 dưới quyền chủ tọa của Đại Tá Q. Trường cơ quan nghiên cứu kế hoạch nhà binh Cộng Hòa. Kết quả là trang sử không bần mà chỉ vì bị bôi bần

1) Không có vụ trừ ngân sách một triệu, năm trăm ngàn đồng để hoàn thành cuốn Việt Nam Có Khó. Ông Trung Tá Núi không có chuyện «thấy bở bèn nhảy vào ăn cỏ», trái lại ông được một hội đồng quan binh chủng họp tại Bộ QP năm 1967 cử định đóng vai chủ động đề nghiên cứu nội dung và soạn thảo bài vở. Giá mỗi bài là 3.000đ mỗi bức hình là 1.500đ gọi là tiền thù lao cho văn nghệ sĩ

Việt Nam Có Khó có ngót 200 bức hình gồm ngót 200 lời chú thích và 9 bài khảo về các binh chủng và 1 bài đại luận Các thứ này đều phải dịch ra Anh, Pháp văn và tiền viết bài chỉ tốn có 50.000 ma thôi.

2) Về cuốn Việt Nam Có Khó chỉ có như vậy. Còn việc dự chi ngót 400.000đ cho 2 bản dịch Anh-Pháp văn là trừ cho cuốn Tổng Công Kích, Tổng Khởi Nghĩa VC Tết Mậu Thân, sách giấy 400 trang mà trên 314 là bài viết khổ rộng. Tác giả bài «Một Trang Sử Bần» đã cố làm cuốn sách nọ sang cuốn sách kia.

3) Về người dịch ra Anh văn có ông Nguyễn ngọc Phách và Trần Nhã là những người có tiếng về khả năng Anh văn (ô. Phách là xướng ngôn 10 năm của đài BBC, còn ông Trần Nhã là biên tập viên của tờ Saigon-Post. Người dịch ra Pháp văn là ô. PB Trương và TT Trạch, một là những Tổng thư ký viện Đại học Saigon, một là nguyên TG Đốc Công vụ cũng là nguyên nhân vật khoa bằng cụ trào. Những vị này hiện có làm công tác dịch với sự chấp thuận của Đại tá ngay từ buổi đầu, vậy mà có sự phủ nhận là những vị này không có mặt trong việc dịch, trái lại con rề của ông Trung tá Núi đã được giao phó việc này.

4) Lời vu cáo bậy bạ cuối cùng là «quan trên bèn từ chối việc thanh toán 400.000đ. cho các công tác dịch thuật lem nhem kia». Sự thực ngày 23-9-1969 Bộ TTM đã đề nghị Bộ Quốc Phòng ấn định giá biểu để thanh toán tiền thù lao cho các người dịch.

Đại Tá Q. kết luận bài báo kể trên đã sai sự thật 100%. Và yêu cầu các sĩ quan tại có gì thắc mắc cứ tự do lên tiếng. Nhưng không ai có gì thắc mắc hết, cuộc thảo luận kết thúc vào lúc 17g30.

phong trào 'đòi chạy làng' ở Mèo rất sản sùi và lông lá

TIN...TỨC

HOÀNGNHAM Thấu lượm

N À HÁT TÂY ĐÍNH CHÁNH BẢN TIN CỦA CON ONG

làm đểch gì có 17 triệu dân chỉ có 16.999.997 người đứng lên còn 3 ông H. N. Nhuận, N.C. Đức, D.V. Ba sẽ... năm xuống

LỘN MỀ

LẠI VƯỜN KỶ DỖM NH

Sau khi Con Ong số 82 phát hành, một độc giả gọi điện thoại tới cho Tở và tự xưng tên là Huỳnh VK, đề nghị không Tở vài điều như sau: Rằng "Trên đời này thăng nư thì không thiếu gì; Ngu và dốt chưa phải điều đáng trách. Nhưng ngu dốt mà hay ăn tục nói phét, cái thứ người chân mình thì cứ tề mề mề, lại đi cầm đuốc mà rề chân người như cái nhà anh ký dõm lem nhem Nguyễn Hữu کیا thì cần phải chửi cho nó tan tành xỉ quách, và chửi bằng những lời càng nặng càng tốt, đúng như lập trường của Con Ong là nói chuyện mỉa dười uoi thì phải dùng ngôn ngữ dười uoi."

Trên một phương diện nào đó, Tở hoàn toàn đồng ý mí người anh em HVK. Nhưng sở dĩ trong bài lộn mề kỳ trước Tở không nằng lời là vì hai lý do: Thứ nhất, là vì chủ tiệm Minh Võ có lưu ý anh em rằng chớ cùng thì cần giậu, mình chửi cái bản của chúng nó ghê quá, nó không đỡ được nên ra trò kỳ thị chia rẽ, khiến vì cái tức khí nhỏ mà hại cái nghĩa lớn, Hơn nữa, cũng như con cái trong nhà, đánh nó nhiều nó rạn đôn đâm ra khó dạy.

Thứ hai, là công việc chửi bới của C.O thực ra là nhằm vào bọn bẻ bối tham nhũng, khốn nạn, nhưng còn chút xíu liêm sỉ, để hy vọng cảnh tình chúng chiêu hồi chúng về đường ngay lẽ phải, chứ với bọn không có liêm sỉ, bọn diếc không sợ sùng, thì chửi bao nhiêu phí lời bấy nhiêu. Do lẽ đó mà kể từ số báo này, bạn đọc sẽ thấy Tở xuống thang chửi bới mí chủ báo DVB và NCB. Tở sẽ chỉ chửi cái trò buôn dân bán nước, ăn hại đại nát của chúng mà thôi.

Riêng về "tin mật" liên quan tới ký dõm Nguyễn Hữu tức cán bộ CS năm vùng Nguyễn hữu A... Tở hứa sẽ điều tra cận kề và công bố sau. Tuy nhiên Tở cũng xin rí tai người anh em HVK là hình như bác Sĩ T... Biết rõ hơn bạn về chuyện đó.

SÈ GHỀNH. — Trong số Con Ong tuần trước, chúng tôi có thuật lại lời tuyên bố của TT Thiệu với báo Times rằng "nếu có Chính phủ liên hiệp với CS thì 17 triệu dân VNCH sẽ lật đổ Chính phủ đó."

Nay chúng tôi nhận được của Hạ viện, nhân danh một cơ quan đại diện 17 triệu dân, một bản tin đính chánh như sau:

«Thưa ông Con Ong,

Trong số báo trước ông Con Ong có thuật lại tin, theo đó 17 triệu dân sẽ đứng lên lật đổ chính phủ liên hiệp mí CS. nếu có... Nhân danh một cơ quan đại diện dân, chúng tôi xác nhận tin trên... hơi sai sự thực.

Theo sự biết chắc của bản

viện thì, trong trường hợp dân Anamta có đứng lên lật đổ một chính phủ liên hiệp mí CS thì cùng lắm chỉ có 16.999.997 người sẽ đứng lên mà thôi. Ít ra cũng sẽ có 3 người là các ông Hồ Ngọc Nhuận, Ngô Công Đức, Dương văn Ba sẽ nhất định năm xuống.

Tôn trọng quyền đính chánh, chúng tôi dâng tài nguyên văn như trên để rộng đường dư luận.

Nguồn tin thân cận giới tình báo tiết lộ:

HAI TỜ BÁO ĐÓP ĐỒ LỪA MỄO ĐỂ QUẤY HÔI BÔI NHỌ ANAMTA

SÈ GHỀNH. — Một nguồn tin thân cận mí giới tình báo tiết lộ rằng hiện ở Sè ghềnh có

ít nhất là hai tờ báo được bọn tài phiệt, tư bản khốn nạn ngoại bang tài trợ dề... phá hối mảnh đất này.

Tin trên không cho biết rõ tên hai tờ báo, nhưng có nói đó là hai tờ báo có khuynh hướng chủ bại. Những bài vở của hai báo này đều nhằm vào các mục tiêu làm phân tán dư luận trong nước, gây căm thù giai cấp dưới chiêu bài « cải tiến xã hội », làm bạc nhược sức chiến đấu của quân dân bằng cách quả quyết là « vấn đề liên hiệp », giải pháp phải có cho Miền Nam », gián tiếp, tiếp tay cho CS với những luận điệu ca tụng HCM, chửi bới những nhân vật QC chân chính cũng như chính hàng ngũ QC, và nhất là thường lên đưa vào các bài bình luận những câu văn dề o hế độ CS Hà Nội.

Ngoài ra tin trên còn cho biết một trong hai ông chủ báo đó đã đặc biệt cử vợ làm quản nhiệm... hộ lý cho quân đội Mỹ.

UBBTTN NHÀ HÁT TÂY NHƯ THẾ LÀ NHỨT HẾT «TÚ BÀ» ĐƯỢC LÀM C.T. TỚI CỰU CÔ LÔ NỀN NĂM BÀU

NHÀ HÁT TÂY. — Giới chuyên ăn cơm năm, nằm ở nhà hát tây vừa thuật lại rằng vụ bầu bán văn phòng Hạ viện đã trở thành một vụ « buôn bán phát đạt » của nhiều ông « mặt to ». Trái lại, nó cũng đã khiến nhiều anh vỡ mặt.

Chẳng hạn như ông « mặt to » Nguyễn Bá Cần tồn hàng «tê» cho nhóm Độc Lập, mà rút cuộc đã bị nhóm này phân phế vì được sự cừ nặng hơn. Các chuyên viên ở nhà hát Tây ước lượng mỗi vị « mặt to » trong kỳ bầu bán vừa qua ít nhất cũng kiếm được nửa cái... Toyota.

Ngoài ra, sáng 14-10, một

chuyện lạ cũng xảy ra ở Nhà hát Tây. Ấy là vụ me sừ cựu cô lô nền, cựu đầu tinh đã đắc cử chức Chủ tịch Ủy ban bầu từ tham nhũng.

Dư luận cho rằng các ông « mặt to » bỏ phiếu cho cựu cô lô nền quả là sáng suốt, biết hết. Cái gì chứ « bày trò tham nhũng thì là... nghề của chàng rồi. Người ta tin rằng thế nào hồ sơ đầu tiên được ông tân chủ tịch khai ra cũng sẽ là tập hồ sơ dầy cộm đang ngủ ngon ở tòa án quân sự.

UBBTTN của nhà hát Tây như thế là nhất. Năm ngoài thì do một «tú bà» được làm chủ tịch, năm nay do ông cựu cô lô nền năm đầu, đúng một không chề vào đầu được. Có tin gì hay hơn, sẽ loan tiếp.

— VÌ NẾ MẶT «CHÓ ẮN VỤNG BỘT», D.B ANH CỐC DÁM CHỬI PHONG TRÀO «ĐÒI CHẠY LÀNG» Ở ANAMTA.

SÈ GHỀNH : (C.O) Tuần vừa rồi ủy ban Tê Tê của Nhà Hát Tây đã mở một cuộc họp báo để cho ông «mặt to» Huỳnh Ngọc Anh nói chuyện về (phong trào phản chiến tại Mèo). Theo như sự giới thiệu của me sừ Hoàng Hồ thì me sừ Anh mới công du xứ Da Đò và đã được mắt thấy tai nghe tận sở mó cái phong trào « đòi chạy làng » ở Mèo.

Me sừ Anh bảo rằng cái phong trào « đòi chạy làng » nó lem nhem, sản sùi, lông lá ghê gớm lắm, và do những tên phù thủy chính trị Mèo tổ chức, chứ không phải là lòng dân lòng diếc con cóc gì ráo trọi. Chà là dân Mèo nó com ấm cật nên dễ xúc động, hơi một tí là dấy tê tê lên, như công chúa phải gai. Hóa cho nên mấy tên phù thủy mới dễ xúi dục dề dục nước bèo cò.

Mục sư «mặt to» này còn quả quyết thật: ra phần lớn dân Mèo vườn ủng hộ một nước VNCH hòa bình tự do và độc lập. Ông bảo rằng cái phong trào « đòi chạy làng » chẳng qua là thủ đoạn tranh ăn của 2 chính đảng Mèo khiến Anamta trở thành nạn nhân.

Phải công nhận me sừ Anh đã làm một công việc hữu ích, khi ông lên tiếng kêu gọi cả nhà nước lẫn dân chúng Anamta nên tỏ thái độ đối với phong trào « đòi chạy làng »

Tuy nhiên dư luận cho rằng me sừ Anh đã dờ ọc khi trả lời một phóng viên về phong trào « đòi chạy làng » ở Anamta. Ông anh bảo rằng « cái đó tôi không được rõ ».

Ờ hay! ông là Dân biểu, ông là dân Anam mà ông lại cóc biết chuyện ở Anamta thì còn ra cái... Dân biểu gì nữa. Chuyện sở sở trước mũi ông ông đểch biết, mà cũng đòi nói chuyện ở tận bên kia Thái Bình Dương, thì quả là lạ.

Giá mà ông cứ nói toạc ra thế này thì còn đỡ: « Thưa quý bạn điều đó xin cho tôi miễn trả lời để tránh một sự đau lòng cho đồng viện của tôi là me sừ Chó Ắn Vụng Bột đang có mặt tại đây ».

Trong số cử tọa, người ta thấy có cả DB Hồ hữu Tường đang ngồi gục đầu lên tựa ghế phía trước, giống như kẻ đang đọc kinh sám hối.

Y. K. C. O.

MẸ KIẾP ! AI ĐỀ NGHỊ ?

Anh Mọi Da Đò Ró Dề vừa tuyên bố một câu lằng xọc rằng thì là anh tin tưởng TT Nixon và TT Thiệu cùng có một quan điểm về một chánh phủ liên hiệp tại Sè Ghềnh được đề nghị. Mẹ kiếp. Ai đề nghị? Chỉ có bọn CS vừa đánh trống vừa ăn cướp và bọn... hươt tinh mới khoái món liên hiệp.

Dân Anamta chân chính có quá nhiều kinh nghiệm về món liên hiệp rồi. Muốn liên hiệp mí CS thì ít ra phe QC phải tập uống máu người không biết tanh, phải tập chửi « tiền sư đồng chí bố, ĐM đồng chí mẹ... » và sau cùng phải đủ can đảm gọi vua Hùng Vương bằng... thẳng thì mới có thể liên hiệp mí CS được.

Riêng YKCO thì không tin TT Thiệu lại có cái quan niệm kỳ cục như anh mọi da đò Ró Dề đã nói. TT Thiệu dù sao vườn còn là người QC thuần túy, không mắc bệnh... hươt tinh, không biết uống máu người như uống Coca v.v., thì TT Thiệu không thể nghĩ tới trò liên hiệp được.

Và lại, giả tí như TT Thiệu có uống năm bảy tô thuốc liều mà âm mưu thỏa thuận một chính phủ liên hiệp thì lập tức ông và những kẻ liên hiệp mí ông sẽ bị 17 triệu dân Anamta lật đổ cái một, như chính ông đã tuyên bố với phóng viên báo Times.

Vấn những chuyện bàn trong mùa bầu cử ở Quốc Hội

— KHẨU HIỆU CHUNG CỦA CẢ DÂN BIỂU LẦN NGHỊ SĨ LÀ : «TRUNG THÀNH AN MỘT, PHẢN PHÉ AN HAI » !

Trong số trước Con Ong đã viết về những âm mưu, những vận động, những mua chuộc đang diễn ra một cách thiếu vệ sinh trong mùa bầu cử tại lưỡng viện Quốc Hội. Hôm nay, các cuộc bầu cử đã xong và sự thật diễn ra còn bàn hơn những điều Con Ong viết trong số trước rất nhiều. Nói chung tại hai viện dân biểu và nghị sĩ đã phân phe nhau tơi bời, nên

ngựa thì nhau về ngược

TAI THƯỢNG VIỆN

Như số trước Con Ong đã viết; trước ngày bầu cử, ông Nghị Đôn đã về quy thuận ở Nghị Sung, tính chuyện liên kết thành một khối đại đa số, để chia nhau nắm hết các chức vụ then chốt trong văn phòng và các ủy Ban. Ông Nghị Sung vốn nuôi mộng lãnh đạo một khối đa số, nay có người quy

thuận, tất nhiên, rất là hoan hỉ. Phe ông Sung cộng với phe ông Đôn, thì cái khối đa số có tới 41 phiếu, quá hai phần ba tổng số Nghị Sĩ Thượng Viện. Cái khối này mà cấu kết chặt chẽ với nhau, thì chẳng những họ có thể chia nhau nắm hết các ghế, mà nếu muốn, có thể đánh vỡ một ít mạng, đuổi ra khỏi Thượng viện cũng được. Sau khi hai ông Sung Đôn cấu kết với nhau, cái

khối đa số của hai ông bèn lập một danh sách chia ghế, in roneo hẳn hoi, phát tùm lum. Cứ làm như là chuyện chánh thức. Trước sự móc nối của 2 khối trên, lo nhất là nhóm độc lập. Vì với 41 người cấu kết với nhau, thì nhóm độc lập (tức là nhóm đứng giữa không vào khối nào) sẽ mất hết, không còn đến cái khối mà đeo.

Nhưng vì biết «đồng minh giai đoạn» với ông Sung,

cao Thăng.

Trước đây, nhiều người cứ đinh ninh thế nào ông Cao văn Chiêu, trưởng khối Dân Tiến cũng đắc cử Chủ tịch Hạ Viện. Nhưng khi ông Chiêu thất cử, có nghĩa là hành pháp không muốn ông đắc cử. Cho ông Nguyễn bá Lương đắc cử còn được, huống chi là ông Cao văn Chiêu.

Hành pháp đã cố lý, khi gạt ông Chiêu, để vẫn giữ lại ông Lương.

— Ai cũng biết khối Dân Tiến thân Chánh quyền. Nếu đề trường khối Dân Tiến đắc cử, hành pháp sẽ mang tiếng là cố ý «nắm» Hạ viện. Và việc làm của Hạ viện về sau có thể bị nhìn bằng những con mắt thiếu vô tư.

— Ông Chiêu có người anh là Cao văn Khánh hiện làm lớn trong hàng ngũ Cộng sản. Nếu ông làm Chủ tịch, lại làm vào tình trạng ông TTK Trần ngọc Chân là em cán bộ CS Trần ngọc Hiến.

— Từ trước tới nay, ông Lương rất tốt với hành pháp. Không có ông Chiêu, mà cũng như có ông Chiêu, thì tội gì để ông Chiêu đắc cử Chủ tịch Hạ viện.

Nhân chuyện bầu cử ở Hạ viện, Con Ong xin có mấy lời thưa thốt như sau :

Ngoài cái buồn về những sự phân phe tại Thượng Hạ viện, người ta còn thấy ý muốn của hành pháp đã được bộc lộ thiếu kín đáo !

Bọn Con Ong không hề có ác ý gì với được sự Nguyễncao Thăng, mà còn cảm tình là đáng khác, nhưng không đồng ý về sự hiện diện được sự tại hạ viện vào lúc bầu cử chủ tịch. Trước đây, Ông Nguyễncao Thăng là phụ tá của Tổng Thống đặc trách liên lạc quốc Hội, nhưng nay, ông Vũ ngọc Trân đã giữ chức này, nếu hành pháp tiếp tục ủng hộ, một số Dân biểu sẵn sàng tiếp tay chính quyền ông không ngồi ở văn phòng, hoặc vào một chỗ kín đáo hơn, để theo dõi diễn tiến, và ra lệnh bằng điện thoại, giống như một tướng lãnh không bao giờ trực tiếp hô tiến hô lùi ngoài mặt trận, mà chỉ ngồi ở Bộ Tham mưu ra lệnh. Khi thấy một vị phụ tá của Tổng thống trực tiếp bày binh bố trận ở Hạ viện, dư luận có thể dị nghị là hành pháp trực tiếp chi phối lập pháp, và cử tri buồn. Buồn vì bầu ra các đại diện vào quốc hội để làm luật, và kiểm soát hành pháp, chứ không phải bầu đại diện chỉ biết nghe lệnh của Hành pháp. Nghị kỹ ra đó cũng vì ông phụ tá đã quá tận tâm với chức vụ nêu để sinh ra sự hiểu lầm.

Còn nhân thường nói : đẹp tốt phở ra, xấu xa đẹp điếm. Làm chánh trị, không ai cấm quý vị, dân biểu, nghị sĩ, cũng như hành pháp, có thủ đoạn, nhưng chỉ xin quý vị kín đáo cho một chút, để dân đỡ buồn. Và những tên ma đầu bót lợi dụng quý vị để làm bậy rồi đổ lỗi cho quý vị.

Gái háng

«Ngồi rờ gái háng dái lán tẩn»
(thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

KA TÊ KA TÊ

Tổng liên Đoàn kỹ nghệ Công Thương Việt Nam, đã tổ chức một cuộc hội thảo tại Vũng Tàu, thảo luận về vấn đề sinh hoạt kinh tế Việt Nam tại Hải Ngoại.

Theo các hội thảo viên cho biết, thì những vị tùy viên kinh tế tại các sứ quán VN ở hải ngoại đều là những người không biết tý gì kinh tế. Tùy viên kinh tế không biết gì về kinh tế nên ngoại quốc không chú ý tới sản phẩm của Việt Nam.

Các hội thảo viên kể trên nói như vậy cũng đúng nhưng có phần không đúng. Vì tại VN có ai làm đúng nghề đầu : thầy tu và quân nhân đi làm chánh trị. Chánh khách đi làm mặt vụ hay làm gia nhân. Gái điếm thập thành trở thành bà lớn, những kẻ thất thế đi làm Đại Sứ v.v... cho nên, được sự bác sĩ bị làm tùy viên kinh tế, chẳng có gì lạ.

Kém về kinh tế, nhưng giỏi (kinh tài) là được rồi.

ĐOẠ

Theo nguồn tin đã được báo chí đăng tải, thì Giám sát viện đang điều tra ráo riết về E Đại Ngu. Hình như, một trong những việc được điều tra, là có mấy ông lớn hưởng lương tháng cả trăm ngàn, chưa kể phụ cấp, và có ông may một bộ quần áo 30.000đ để đi dự tiệc mà bắt E Đại Ngu ò cò ra trả.

Trong một năm qua, hình như Viện giám sát đã «đọa» điều tra khá nhiều, nhưng kết quả chẳng có bao nhiêu. Không hiểu lần này có đi đến kết quả nào không, hay cũng chỉ là một sự đọa nạn, để những kẻ dính líu phải sớm «biết điều».

Trong khi ấy, giới Y tế ở miền Tây cũng đọa ăn thua đủ với hãng làm nước ngọt và rượu bia BGI. Nói đến sản phẩm của hãng này dơ bẩn, thì đó là chuyện xưa như trái đất, nhưng chưa bao giờ thấy cái hãng nhiều tiền bạc này bị truy tố ra tòa để lãnh án.

Đề coi xem lần này, giá trị của đồng tiền ra sao ?!

DU HỌC

Đạo này, bỗng nhiên, vấn đề du học được nhắc nhở tới nhiều. Khối Quốc Hội DCXH tổ chức một cuộc hội thảo riêng về du học, dư luận cũng nói nhiều tới du học, mới đây,

Giám đốc nha học bổng và du học cũng cho biết nhiều điều liên quan tới du học, như năm nay, số sinh viên tự túc du học có thể lên tới 1.500 người, và cơ quan lo về du học không theo dõi, không biết sự học hành của các du học sinh ra sao, không biết ai về, ai sống, ai chết v.v... thì thật là đáng buồn.

Trong một nước đang phát triển như nước ta, đáng lẽ, việc du học phải được «kế hoạch hóa» mỗi năm, mỗi ngành cần bao nhiêu chuyên viên, thì cho du học bằng ấy v.v. và theo dõi thật sát. Đằng này, cứ cho đi bừa, và cho đi xong rồi thôi, thì có khác nào «gánh vàng đi đổ sông ngòi» mất nhân tài và tốn tiền vô ích.

Về việc du học, gái sĩ nghe người ta «kháo» mấy chuyện hay hay, xin gửi lại đây :

1—Trong dịp xét đơn cho sinh viên du học tự túc đợt I vừa rồi, ngoài mấy trăm người được đi nhờ đủ các điều kiện do hội đồng Du học cứu xét, Bác sĩ Phó Thủ Tướng kiêm Tổng Trưởng Giáo dục còn đặc cách, ký cho một danh sách gồm 75 người không đủ tiêu chuẩn cũng được đi. Về sau, có một nhật báo khui ra chuyện này, nên những người có điều kiện như những người đặc cách cũng được đi.

Nghe đâu, tuy danh tánh «đặc cách» do Phó Thủ Tướng ký, nhưng sự thật, ông trưởng những người đã được hội đồng Du học cứu xét rồi, nên ký đại. Đến khi chuyện vỡ lở, Phó Thủ Tướng mới biết có kẻ muốn qua mặt mình.

Vậy họ là ai, mà dám lộng hành như thế ? Danh sách «đặc cách» đó giá bao nhiêu?

CÁCH MẠNG

Nhà lãnh tụ đảng nhân xã, trong một buổi nói chuyện mới đây về Chủ thuyết «nhân bản xã hội» đã hô hoán rằng những ai muốn làm Cách mạng thực sự, thì đừng nên lập gia đình.

Lời hô hào của ông Cừu có thể đúng, vì nếu vướng vít vợ con, thì khó có thể làm Cách mạng được. Vì thế, ở nước mình, từ mấy năm qua, chỉ có các nhà tu hành là khoái làm cách mạng, can mấy cũng không được.

Nhưng có điều, là một khi nhà cách mạng không có gia đình mà thành công, rồi các ngài lấy của quốc gia để cho gái vung vít hoặc lấy một lúc hàng chục vợ để bù vào những ngày kiêng cử gian khổ, thì chí nguy.

GÁI SĨ

chứ hai ông chẳng thương gì nhau nên nhóm độc lập đã đem mồi ra như. Quả nhiên, chẳng những

phân phe phe ông Sung, mà ngay người của Ông Sung cũng phân ông Sung, nên ứng cử viên của ông Sung rớt như sung! Cái đau chung là ông Sung đã thất bại vì... ngây thơ.

Chính trị là lãnh vực của mưu mẹo, phần trắc, lừa gạt, cho nên anh nào lừa giỏi, càng tỏ ra có khả năng. Tuy nhiên, làm gì cũng phải cho kín đáo một chút. Cấu kết với nhau một cách công khai, rồi lại công khai phân nhau. Với những việc làm phũ phàng như vậy, rồi người dân làm sao có thể tin vào những lời hứa, những lời thề thốt của những kẻ đại diện dân.

TAI HẠ VIỆN

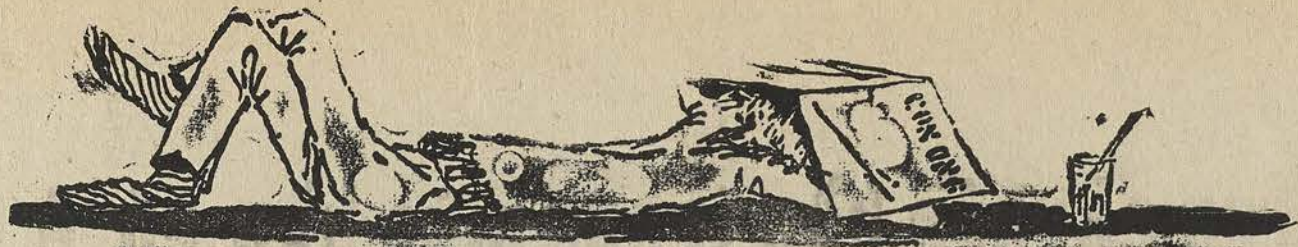
Không phải chỉ tại Thượng viện mới có chuyện phân phe, mà ở Hạ viện cũng xảy ra tương tự.

Chiếc ghế Chủ tịch Hạ viện có 4 người tranh nhau : Cao văn Chiêu trưởng khối Dân tiến Trương gia Kỳ Sanh, thuộc khối Thống Nhất; Nguyễn bá Cần thuộc khối Đoàn kết, và Nguyễn bá Lương, vô khối. Cũng như khối ông Đôn và ông Sung cấu kết với nhau ở Thượng viện, tại Hạ viện, ba khối Độc Lập, Đoàn kết, Dân Tiến đã liên kết với nhau với sự thỏa thuận là mỗi khối đưa ra một ứng cử viên. Và hễ ai lọt được vào vòng nhì, thì sẽ được cả ba khối dồn phiếu ủng hộ.

Kết quả, vòng đầu rớt mất hai, chỉ còn lại hai người đồng phiếu (41) là Nguyễn bá Cần và Nguyễn bá Lương.

Cứ theo sự cam kết lúc đầu, thì vào vòng nhì, thế nào ông Cần cũng ăn, nhưng ở vòng này, ông chỉ được có 64 phiếu, còn ông Lương 60 phiếu, chưa đủ đa số quá bán, nên phải bầu lại vòng 3.

Trước khi bầu vòng ba, ông Nguyễncao Thăng hiện diện tại Hạ viện, đã «gặp» một số dân biểu. Kết quả vòng 3 : số phiếu ông Lương tăng vọt lên 77 để đắc cử, còn ông Cần hơn ông Lương ở vòng 2 lại bị sụt mất 14 phiếu, nên thất cử. Nghĩa là các dân biểu trong 3 khối cam kết với nhau, đã phân phe vào phút chót. Và rõ ràng ông Nguyễn bá Lương đắc cử, là nhờ công của Được sự Nguyễn

CẢ KÊ ĐỀ NGŨNG

XIN CẢM ƠN, CẢM ƠN TẤT CẢ!..

Tôi đã định đầu thật kỹ, việc tôi đi năm ấp. Mười lăm ngày nằm ở trại Quân Ký, có nghĩa lý gì đâu, với cả một cuộc đời lính dài dang dặc, mà bộ quần áo lính đã mang nặng trĩu trên người. Nhưng việc đó không đâu được ai, vì cả làng đều biết. Tôi thực tình cảm động... Và ở trang này hôm nay, tôi xin gửi lời cảm ơn, xin cảm ơn tất cả.

Đã từ lâu, tôi tập được cái tính đứng đưng, thần nhiên đến độ lạnh nhạt, tất cả những rui ro, bất trắc xảy tới cho tôi. Với câu truyện «Tái ông mất ngựa», tôi đã tự an ủi thật nhiều. Có gì mà đáng buồn. Có gì mà đáng vui. Khi Tái ông đánh mất ngựa, đã không có một lời than phiền, luyến tiếc. Rồi chỉ một vài ngày sau, con ngựa lại trở về, mang theo một con ngựa khác. Được thêm một con ngựa, cũng chẳng lấy gì là mừng. Vì chỉ vài ngày sau, đứa con trai của Tái ông chỉ vài ngày sau, đứa con trai của Tái ông thấy con ngựa đẹp leo lên cưỡi, bị ngã một phát què cẳng. Con bị gãy cẳng cũng chẳng nên lấy thế làm buồn. Mà thật như vậy. Vài tháng sau, có lệnh tổng động viên, con trai của Tái ông vì bị gãy cẳng, nên được xếp vào loại miễn dịch vĩnh viễn. Tôi cố tập cho tôi có được một cái bình tĩnh lạnh nhạt của một Tái ông, để cho mình đỡ buồn khổ, đỡ bất mãn khi trong cuộc đời, bất gặp những cái may, cái rủi.

Những người bạn tôi, đối với tôi, đã có rất nhiều sự chân thành khó kiếm. Gã Thâm đã viết bài thay cho tôi, với giọng phụ đề, Viết thay Đề Húc Cần đang bận năm ấp. Gã Súc Voi đã đi trên báo Thời Thế một bài nói tới tôi, nói tới con dê bị cưa sừng, không còn húc được ai. Và những người bạn khác như Nguyễn ngọc Hạnh, Đặng Trần Huân, Trần Thanh, Thế Phong, Lữ Hồ, Nhật Trường... đã vào tận trại Quân ký, uống với tôi vài ba chai lave để rồi ngạc nhiên, thấy trong câu chuyện, tôi vẫn là người cười lớn hơn hết. Tôi đã kể cho bạn bè nghe rằng, tôi còn may mắn nhiều quá. Trong tờ giấy phạt, lý do đề «Người» phạt tôi, được ghi là: «Viết một bài báo, đăng trên báo dân sự, có tính cách phi báng quân đội...» Tôi cần phải cảm ơn «người» đã phạt tôi, đã cho vào hồ sơ của tôi một tai nạn nghề nghiệp, một lý do «ở tù vì viết báo», mà rồi đây, tôi sẽ hãnh diện khoe với thiên hạ. Tôi rất sợ bị tù vì những lý do không đẹp. Tôi được vào tù vì tôi viết báo, một cái tội rất đáng yêu. Một lần nữa lại xin cảm ơn, cảm ơn tất cả.

Nằm trong Trại Quân Ký, tôi mới nhận thấy, có nhiều người vẫn còn yêu tôi. Thuốc lá của bạn bè tặng, có lẽ tôi phải hút hết tháng này mới hết. Anh Nguyễn ngọc Hạnh tặng hai ngàn đồng. Chủ nhiệm Minh Võ tặng ba ngàn đồng. Ann Chu Tử nhờ anh Trang Đốp mang vào đưa tôi ba ngàn đồng. Tổng cộng tôi được tám ngàn đồng. Ở trong đó, tôi chỉ chi tiêu hết bốn ngàn đồng. Ra khỏi trại, trong túi còn bốn ngàn đồng, tôi đã mua tặng vợ tôi chiếc đồng hồ, để kỷ niệm và nhớ ơn tất cả bạn bè, đã dành cho tôi rất nhiều tình cảm bất ngờ.

Chủ nhiệm Minh Võ, không bằng lòng cho tôi viết bất cứ một dòng nào về việc tôi đi ấp. Xin lỗi bạn báo chủ nhiệm. Tôi phải viết những dòng này để thâu những lời cảm tạ chân thành, để cho những độc giả thân mến của tôi hiểu cho rằng có rất nhiều người đã ghét tới nhưng cũng có rất nhiều người đã yêu tôi

Từ xưa tới nay, tôi cũng nhận thấy rằng đã sống nhiều giây phút ngông nghênh. Anh Lê Xuyên đã mắng tôi: «Viết lách như anh, tới giờ này chưa chết, chưa có thằng nào vác gậy tới nhà, kìa như là anh hên lắm. Tôi cười và tự hứa sẽ chừa bớt. Nhưng rồi trong một giây phút bốc đồng nào đó tôi lại quên đi, khi có người nhắc cho tôi biết là tôi hiện đang mặc quần áo Ka Ki. Sự nổi giận bùng lên ở trong tôi: để thường cứ mặc quần áo Ka Ki là không có quyền làm người nữa hay sao?... Không phải rằng cứ đi bằng hai chân là con người. Loài gà, loài vịt, cũng đi bằng hai chân, nhưng có bao giờ chúng được mang danh hiệu làm người. Nhiều người bạn, như Thanh Nam, Sĩ Trung v.v... Khuyến tôi nên trở về nghề viết tiểu thuyết, Tạo nên 1 nhân vật, rồi tùy mình bắt sống hay chết, muốn làm gì cũng được, như một ông Tào Hóa nho nhỏ, có đủ quyền hành trong việc xây dựng và phá hoại. Nhưng tôi lại chán những mối tình hãm cầm của tiểu thuyết mà chúng tôi gọi là văn nghệ không có xương sống. Rất ư là ề ề uột và chán đời.

Kể cầm bút hôm nay, muốn được yên thân, có lẽ chỉ có hai nghề. Làm mưu sĩ và làm văn sĩ. Làm mưu sĩ để rồi chuyên viết diên văn và diếu văn, Làm văn sĩ thì để viết những chuyện tình ướt át đầy nước mắt, than van, kẻ lè. Tôi không thể làm hai nghề đó mà vẫn phải làm hai nghề đó. Đời lúc trở thành 1 cuốn sĩ, như một Nhan súc, như một Nễ Hành...

Đức vua gọi nhan súc:

—Súc lại đây!..

Nhan Súc cũng gọi vua:

—Vua lại đây!..

Đức vua nổi giận mắng:

—Vua gọi «Súc lại đây», Súc cũng gọi «Vua lại đây»... Như vậy, Súc có mắc tội phạm thượng hay không?..

Nhan Súc nói:

—Vua gọi «Súc lại đây», Súc mà chạy lại thì Súc mang tiếng là xu nịnh. Súc gọi «vua lại đây» vua mà chạy lại thì vua được mang tiếng là trọng kẻ sĩ. Đề cho Súc mang tiếng là xu nịnh, và để cho vua được tiếng là trọng kẻ sĩ, thì thử hỏi việc nào đáng làm hơn?...

Vua lại hỏi:

—Vua quý hay sĩ quý?..

Nhan Súc trả lời:

—Sĩ quý hơn vua. Chúng có là khi hai nước «yến nhau», thường có treo giải thưởng cho ai là người chặt được đầu vua. Còn như gần đây có lệnh: quân sĩ, ai mà đi kiếm củi ở làng Liễu Hạ Huệ, kẻ đó sẽ bị chém đầu. Như vậy, vua còn sống cũng không quý bằng một kẻ sĩ đã chết...

Câu chuyện «Cổ học Tinh Hoa» chỉ ghi chép có thế. Tôi không có cái kiên nhẫn ngồi giảng giải như Nhan Súc. Tôi cũng không có can đảm đùa cợt với Đức Vua. Hay có lẽ tại vì tôi chưa tìm được đường minh quân như Đức Vua của Nhan Súc?..

Nhan vật mà tôi yêu nhất và thương nhất trong truyện Tam Quốc là nhân vật Nễ Hành. Cũng vì Nễ Hành và Trần Lâm, mà tôi «yêu lây» cả Tào Tháo. Khi nghe ông ngoại trưởng Trần Chánh Thành miệt thị Tào Tháo tôi đã viết một bài rất dài bênh vực cho Tào Tháo, để cho những người lãnh đạo, hãy yêu, kính trọng, và khoan hồng đối với kẻ sĩ như Tào Tháo đã làm.

Nễ Hành là một danh sĩ đất Bình Nguyên, được Khổng Dung tiến cử lên Đức

Vua. Nhưng vì đang thời kỳ khắc khổ, đã tiết giảm nhiều Nhà, Sở của Phủ Vua, nên Nễ Hành được Đức Vua chuyển giao cho Thủ Tướng Tào Tháo. Vì thấy cái ngông nghênh của Nễ Hành nên Thủ tướng Tào Tháo bèn có ý định «chơi» lại, dạy dỗ mọi người, lúc hẳn tới, đừng ai thêm tiếp. Hành thấy vậy mới ngửa mặt lên trời mà than rằng:

— Than ôi! Trời đất rộng như thế này, sao không có lấy một người?..

Tào Tháo bị sỉ nhục như vậy, tức lắm, bắt Nễ Hành làm một tên phu đánh trống cho mà nhục. Nễ Hành vẫn nhậm chức. Rồi tới ngày yến tiệc, Nễ Hành đã «xắn tay áo, đánh ba hồi trống nhịp Ngự Dương, âm tiết tuyệt diệu, nghe như có tiếng đá, tiếng vàng ngân theo ai oán.» Khách trên tiệc nghe qua, không khỏi bồi hồi rơi lệ. Bỗng tả hữu quát nạt Hành:

— Sao không thay áo?..

Hành bèn cởi áo, tụt quần ngay trước bàn tiệc, đứng lóa thề tro tro như con nhộng, chẳng che đậy gì hết. Trên tiệc, kẻ lấy tay che mặt tiu tít, người vội vã quay đi. Bấy giờ, Hành mới từ từ cúi xuống kéo quần lên, sắc mặt thần nhiên, không hề thay đổi.

Tháo mắng rằng:

— Trên chỗ miếu đường, sao mà quá vô lễ?..

Hành mắng lại:

— Dối vua, lừa trên mới là vô lễ chứ? Ta để lộ cái hình hài do cha mẹ sinh ra, tức là phô tả thân trong trắng của ta vậy!

Tháo vặn hỏi:

— Mày trong trắng thì ai sờ bàn?

Hành đáp lập tức:

Mày sờ bàn chứ ai! Mày không thấy rõ người hiền, kẻ ngu, ấy là mắt bàn, không nghe lời ngay thẳng là tai bàn, không thông cổ kim là thân bàn, không dung chừ hầu là bụng bàn, cứ nghĩ mưu oán nghịch, ấy trái tim bàn. Như ta đây là danh sĩ thiên hạ, mà mày dùng làm tên đánh trống, thì cũng như Dương Hóa khinh đức Trọng Ni, tang thương đem thầy Mạnh Tử.

Mày muốn gây nghiệp Vương Bá, mà khinh người thế này à?..

Tháo trở mặt Hành truyền bảo:

Nay người hãy đi sứ qua kinh châu, nếu thuyết được Lưu Biểu về hàng, sẽ được chức Công khanh.

Khi phê bình về đoạn này, Thánh Than và Mao tôn Công đã viết: Tháo sai Nễ Hành tới chỗ Chư Hầu, là vì thấy Hành cậy tài ngông cuồng, Tháo muốn để người khác làm nhục một phen, cho bớt nhục khi đi, nhiên hậu Tháo mới dùng Nễ Hành...

Có thật như vậy không?... Tôi nghĩ tới thân phận của tôi, rất có thể là người đã cho Tôi năm ấp, để tôi chừa bớt tính ngông cuồng, để rồi sẽ dùng tôi vào việc lớn, tôi cũng không dám mong như vậy. Nếu được giao phó cho một việc lớn, tôi sẽ chỉ xin ngỏ một lời cảm ơn tất cả!..

Nửa đùa nửa thật

Hãy coi chừng! Những con vẹt Chính trị

Ở cái thời bọn mũi lõm mắt xanh còn làm bá chủ ở xứ sở nhỏ bé này, người ta nhận thấy chỉ có những kẻ « làm » chính trị chứ không có những kẻ « nói » chính trị. Ấy cũng bởi tại vào thời buổi « có lo nhân », anh nào dám nói đến chuyện chính trị rất dễ bị mật thám nghi là có chôn trong hội kín hội kiếc gì và nói chính trị có chầu bị đôn « sáng tan » học máu mồm máu mũi ngay. Cũng vì thế nếu có ai vì đại sự quốc gia, dân tộc mà tính làm cái gì để phang nước Đại pháp thì họ chỉ có làm mà không có nói.

Kể từ khi thăng lĩnh tây cuối cùng phải sách va li đầu đóm mà « A Dieu » cái nước này, nghĩa là từ khi cái nước An Nam đã trở thành một nước Việt Nam Độc Lập Tự do và Hạnh phúc thì một hiện tượng trái ngược lại xảy ra. Ấy là cái sự người ta « nói » chính trị nhiều hơn « làm » chính trị.

« Nói » chính trị trở thành một cái mode, một thứ thời trang. Cũng bởi chỉ là một thứ đồ trang sức cho thể m phần riêm rúa, cho nên người ta chỉ nói để mà nói, oan xa ngẫu. Cái hiện tượng ba hoa chính trị lại thường

phổ biến nhất trong cái giới dư ăn dư mặc. Ôn trên ngồi trốc. Tất nhiên, những kẻ tối tăm mặt mũi vì cơm ăn áo mặc, sức mảy mà lam bàn.

Ồi! đủ trò đủ kiểu! từ kiểu « chính trị độc thân » đến kiểu « chính trị hội chợ » được mệnh danh là « nhóm » này nhóm kia rất xôm tụ. Loại thứ hai này còn có tục danh là « chính trị sa lông » vậy.

Bạn đọc có thể gặp bọn vẹt chính trị kiểu « độc thân » hay « solo » ấy ở khắp nơi. Chúng « tấu » chính trị đến độ có thể làm bạn nhức đầu sỏ mũi. Chúng có thể là 1 anh chủ báo bóc lột ký giả hay một tên trọc phú mở miệng là bỏ bỏ hết kế hoạch Cách mạng xã hội này đến kế hoạch « quân phân tài sản kia ». Chúng có thể là một anh chủ trường ba hoa về đủ chuyện nào là cách mạng giáo dục, nào là văn hóa dân

tộc, trong khi đó thì lớp học anh nhét học sinh vào như cá hộp. Người anh cứ phì nộn ra. Giáo sư—các người được các anh thân ái gọi là những kẻ cộng tác—cứ lần lượt nhận được những bản khen thưởng với lời ghi « Nám phổi » « Rách phổi » vân vân và vân vân. Bọn vẹt chính trị ấy lại có thể là một anh chàng bành bao, quần là áo lượt chuyên chạy áp phe với bọn gian thương Ba Tàu hay với bọn cai thầu Mèo, thế nhưng khi bàn đến chuyện « Diệt Trừ Tham Nhũng » thì chúng sẵn sàng mở mấy thao thao bất tuyệt. Ồi! Nghe những « nhân tài » ấy nói, ta bèn phải cho rằng Nhà Nước phải thuộc loại « đại ngu » mới không giải chiếu hoa cạp điều ra mà mời các ông ấy tham chính!

Khi những con vẹt chính trị kiểu solo ấy gặp gỡ nhau, nghĩa là khi những đại tư tưởng đã « đông qui vào một điểm », chúng sẽ thực hiện khâu hiệu « Đoàn kết lại », ấy thế là xuất hiện kiểu « Chính trị hội chợ ». Một con vẹt hát lên nghe đã rung rợn. Bàn hòa tấu của một

bầy vẹt nghe mới vĩ đại làm sao. Đối với chúng, đó là một cuộc « làm ăn » lớn. Đã làm ăn lớn thì phải hát cho lớn, phải hát cho hay.

Nếu, trời không có mắt, nếu cái số « chó nhày bàn đóc » của chúng tới, thì quả thật chúng thực hiện được khâu hiệu « một cây làm chẳng nên non ba cây chụm lại thành

Cái Nhà Bàng ». Chúng « làm ăn » thật là xôm trò. Chúng đặt những mỹ từ quyến rũ nhất để phủ lên người chúng. Chúng cũng nhi nhô chương trình này kế hoạch nọ, cứ vừa chúng gọi là nhóm là hội, cứ lóe hơn chúng gọi là đảng là lực lượng là pho ng trào. Nghe mà chết k hiếp.

Nghe chúng nói, đọc những lời chúng viết, cứ tưởng như là đất nước này mà thiếu chúng nó thì « tiêu tủng » là cái chắc. Chỉ tội cho những người có thiện chí thật, thiết tha thật đã làm tiếng cú vọ là tiếng hoà ng oanh, công lưng xuống để chúng đi lên.

Bởi thế cho nên sống trong cái thời đại nhiều nhưng này, tai ta phải tỉnh lắm. Dân phải có lỗ tai thính. Chính quyền lại phải thính hơn nhiều. Bởi vô phúc cho đất nước, các nhà « cách mạng » từ loại « độc đảng » (hiểu theo nghĩa đảng có độc một mình, vừa là lãnh tụ vừa là đảng viên) đến loại « đảng có thực lực » (hiểu theo nghĩa thực là đớp lực là sức tức là đảng có sức đớp) mà nhào vô được một địa vị hay nhiều địa vị béo bở thì xứ sở yêu quý của chúng ta có « đi ô tô bương » cũng chỉ là chuyện tất nhiên vậy.

G. S. DUY VIỆT

Lục Xi

CẢ PHẠNG

TRẦU TRẮNG... BẬY BẬY TẠI THƯỢNG VIỆN

Một trái bom thổi cỡ nặng hơn bom B52 vừa được một nghị sĩ có vóc dáng kình-kong cho nổ tung giữa Thượng viện. Đó là Nghị sĩ « Tàu Tạng » U-u-Minh-Minh nộp đờ mắng nhòm cái ghế Chủ tịch. Một ký giả thường trực tại viện này khi được hỏi cảm tưởng đã một tay bịt mũi một tay xua lấy xua để, giọng thì ú ớ:

— Điu người được! Điu người được! Nhưng không người được cũng ráng mà người. Trái bom thổi đã nổ giữa chốn phương diện Quốc gia như vậy thì chẳng những người trong Viên phải ngửi mà đến người ngoài Viên cũng phải ngửi và cả nước này đều phải chung nhau ngửi. Con Tàu Tạng đạo này bằng nhằng thật, dưôi cặp mắt bé như hạt đậu của xừ lủy, tất cả mọi con người

đều là những củ khoai lang ráo troi. Có lần Tàu Tạng kể với cả Phạng rằng hẳn gặp bác sĩ họ Trần thét ra lửa mửa ra khói của Triều Ngô, gã vô vai con người ngã ngựa ấy mà phát ngôn:

— Tô vô vai nó mà bảo rằng thời của chú mày đã hết rồi, thời này là của chúng tôi!

Câu nói đầy vẻ kiêu căng con bộ nặng mặc dù sau khi kiểm chứng lại cả Phạng thấy rằng gã nói phết bởi vì bác sĩ họ Trần bảo đâu có chuyện quen con Tàu Tạng mà có cái chuyện vô vai. Có lẽ hẳn phịa ra chuyện này để tự đắc rằng thời này là của những người... như hẳn. Ở giới đất ơi! ở thiên địa ơi! ở các ông thượng các ông hạ ôi ôi. Tổng Thống, thủ tướng, tổng bộ trưởng ôi dưới cặp mắt của Tàu Tạng, các ngài bằng vai phải lứa với gã cả, các ngài có đau không? có lẽ chính vị « mục hạ vô nhân » như vậy nên hẳn mới toe toe đầu đôn đòi tranh ghế với cụ Huyền.

Thằng họa sĩ Hím Con Ong thấy Tàu Tạng ì ạch ra tranh cử cái chức vụ vượt xa hơn tầm mắt của gã, Hím bèn mượn trước tòa soạn rồi phóng xe ra mua một thùng thuốc

màu vẽ. Nhà chí sĩ Minh Vô thấy lạ, hỏi, Hím đáp:

— Tao dự tính vẽ một bức tranh lớn nhất để triển lãm.

Hỏi lớn cỡ nào, nó trả lời.

— Chiều dài 100 thước, chiều rộng 70 thước

— Vẽ gì mà ghê vậy?

— Vẽ một con Tàu Tạng đứng khạng vạng tại bến Chương Dương, cái đuôi nó thì ngoài trông hội trường Diên Hồng còn cái mồm nó thì cười ngớ ngẩn.

Trước thẳng Hím khá lâu, khi thấy con Tàu Tạng hiu hiu toát mùi xú ối, nhà thơ trào phúng Nhất Chiêu Thanh đã đưa nó lên bằng phong thần trên mặt nhật báo Tiến. Trầu được vào lịch sử bằng một bài thơ trào phúng, Cả Phạng nhớ mãi mãi:

- Tiên sư đứa... Uminh trần thế,
- Dám coi người là bé, mình to.
- Than ôi bỏ vẫn là bỏ,
- Dù bỏ có được bốn giò vẽ son!
- Thân phận chỉ là con trầu trắng
- Cũng học đòi bằng nhằng nọ kia,
- Đứng là chú khi đi hia!

Chú khi loạng choạng đi hia từ ngày đó, thấy mọi người như đứng coi một màn khi đi xe đạp nó liền cho là hay nên lại đang đòi đội mào. Gã còn thờ ra với một số đệ tử... theo trầu hút phẩn trầu là số gã còn phải có cần đai bốt từ nửa kia! Thế có bỏ mẹ thiên hạ không kia chứ!

Đánh cái vô ứng cử chức chủ tịch ra cái điều ông đây chẳng kém gì đứa nào xong, Tàu Tạng biết chẳng ma nào bỏ phiếu cho mình đâu nên vội vã vào phút chót trước khi bầu cử Trầu đã xin rút tên. Trầu nói rằng « vì quyền lợi của quốc gia nên nhường cho lưỡng hồ tranh hùng » lưỡng hồ tranh hùng thì trầu cong đuôi chạy vãi dài ra ngoài là phải rồi còn nói là nhường không sợ là nói hỗn sao?

Con Tàu Tạng càng ngày càng hỏi mùi xú ối. Bè đảng nào đã bắt trầu vào tòa nhà Diên Hồng để trầu... bậy bạ ra như vậy? tục ngữ có câu « đứa đại để... đứa khêu xấu hổ », những đứa đại đột đùn đít trầu vào tòa nhà này đâu, lại ta cho một cái mo nang mà che mặt.

CHUÔNG XE ĐẠP CÒI Ô TÔ

Thỉnh thoảng đọc trên các nhật báo người ta lại thấy Nghị sĩ to con Trần thế

Minh (chủ hiệu buôn xe đạp ở Ngã Bảy) đăng báo nhân các đồng bào bị đuổi nhà hãy tới gõ cửa ông ta để ông ta xất tay can thiệp. Chẳng hiểu ông ta đã giúp được ai chưa nhưng đã tạo quanh mình dư luận rằng thì là thương dân thương nước lắm lắm. Cứ mỗi lần thấy ở đâu có chuyện đuổi nhà đuổi đất hay là có chuyện to tiếng là có Trần thế Minh xông vô. Ông ta lẹ tay, nhanh mắt, mau chân và thính mũi còn hơn là ruồi: những thấy đám. Nhào vô rồi ông ta liền làm một cái đơn gửi Thủ Tướng. Đơn đi, các nạn nhân tranh đấu mạnh và có lẽ phải mà thành công thì bố ấy hưởng; nhưng bằng có sao thì bố ta cũng chẳng mất mát gì. Cái trò đom đóm ngon tre như vậy xem ra che được nhiều cặp mắt gà mờ lắm.

Tại diễn đàn Viện trên, thỉnh thoảng ông ta lại nhảm nhảm phát ngôn theo kiểu Trầu trắng... rỗng. Có người đùa dai đã gọi ông ta bằng cái hân danh Nghị sĩ... « Chuông xe đạp » Ba chữ « chuông xe đạp » khiến cả Phạng tôi lại chợt nhớ tới một ông Nghị khác cũng « lao động » như Nghị sĩ Trần Thế Minh. Ông sau này sau chữ « Nghị » là chữ « Viên » chứ không phải là chữ « sĩ » Nghị viên « lao động » này ở Hội đồng Đô thành nhờ hay giờ trò tiêu xáo và hay dùng những danh từ đao to búa lớn của loại gái đĩ « thập » thành nên bước thang mây lên vùn vụt. Từ là tên ô ma ni ven nhày thành! ông Nghị rồi thành ông phó, dù là Nghị « còi ô tô » Phó « Ma-ni ven »...

Hội đồng đô thành đã có cái « còi ô tô » Thì thượng viện phải có cái « chuông xe đạp » mới hợp lẽ công bằng chứ! tại đường Lê thánh Tôn có người nhận còi kêu « pin pin » thì tại Bến Chương Dương cũng có kẻ bấm chuông kêu « kính coong kính coong vui vẻ ra phết! Cả Phạng sau khi nhiều ngày bị nghe « còi ô tô » và « chuông xe đạp » tấu đã xúc cảnh sinh tình mà phọt ra một đôi câu đối loại con cóc:

« THƯỢNG VIỆN... KÍNH COONG CHUÔNG XE ĐẠP, ĐỒ THÀNH... PIN PIN CÒI Ô TÔ »

Có vị đọc giả nào thích sưu tầm câu đối thì cả Phạng tôi xin biếu luôn cả bản quyền với điều kiện là hai vế câu đối trên cấm dán liền một chỗ mà phải cách xa nhau đại khái như vế trên treo tại một tiệm buôn xe đạp ở ngã Bảy thì vế dưới phải treo tại một nhà dạy lái xe hơi ở đường Hiền vương.

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

NGƯỜI ANH HÙNG CỦA SỰ THẬT

Anh Chu Tử vừa được một tuần báo ở đây phong làm vị anh hùng của sự thật vì anh đã viết một bài kích cả người công giáo lẫn phật giáo di cư thích «cựa quậy» khiến đồng bào miền Nam khó chịu.

Sự nhận định của anh chẳng có gì mới mẻ. Hội Viện Hóa Đạo kéo quân đến «vây» dinh Gia Long mĩa mai cụ Phan khắc Sửu và chữ bới tập đoàn «Trần văn Hương — Trần văn Văn», báo Xây Dựng đã nhận định như anh Chu Tử nhận định từ khuya rồi.

Có điều sự nhận định của anh Chu Tử nó hợp thời nên anh được phong làm anh hùng của sự thật. Ruồi Tái Béo không biết khi phong anh Chu Tử làm anh hùng của sự thật, người can đảm, kẻ viết báo chân thành, người kháng khái, quân tử, tuần báo nọ có định chơi xỏ không? Nếu họ chơi xỏ thì họ «thâm» thật. Ruồi Tái Béo chào thua rồi đó.

Anh Chu Tử là vị anh hùng, chúng ta nên chấp nhận danh từ ruồi tái béo. Khi người anh hùng «cựa quậy» nhất một thời chứ những người «cựa quậy» nhất «a la mode» để được tiếng không ăn bản ở đờ người đó xứng đáng là anh hùng. «Các em» vẫn nê anh ở chỗ đó, anh Chu Tử à!

VỤ THÁI KHẮC CHUYÊN

Bà quả phụ Thái Khắc Chuyên có gửi một loạt thư quay rô nê ô cho các báo Việt Nam yêu cầu giúp bà nói lên những phần uất của bà về vụ «thiên thần mũ xanh» giết chồng bà.

Đọc báo ngày, Ruồi tái Béo thấy anh Tú Nốp viết hay nhất nên xin trích đăng đề gọi là nói giùm tiếng nói của người đàn bà Việt Nam xấu số nhất trong công cuộc bảo vệ tự do của người Mỹ ở đây.

Bà Phan Kim Liên, vợ nạn nhân Thái khắc Chuyên, vừa lên tiếng phủ nhận nguồn tin của chính giới Hoa Kỳ là bà đã lãnh 763.800đ tiền bồi thường tại nha Quân Pháp Hoa Kỳ ngày 4-10-69. Theo Bà Liên thì số tiền đó không phải là tiền bồi thường thích nghi của chính phủ Hoa Kỳ về cái chết của ông Thái khắc Chuyên tại Nha Trang mà chỉ là số tiền lương ban năm của ông Thái khắc Chuyên được lượng Hoa Kỳ B41, Phòng 5 tại Móc Hóa trao cho bà sau khi chồng bà bị mất tích ngày 20-6-69.

Nhân dịp này, bà cũng gửi thư cho các báo ở Saigon và các hãng thông tấn ngoại quốc một lá thư trình bày quan điểm của bà như sau:

«Dân tộc chúng ta nghèo, vì chiến tranh đã và đang tàn phá đồng ruộng, nhân lực... nhưng tình cảm chúng ta không nghèo, chúng ta có lý trí của con người, có đạo đức của con người. Chúng ta biết thế nào là sự cư xử giữa người và người. Tuy nước ta là một quốc gia chậm tiến so với các quốc gia văn minh lớn khác trên thế giới, nhưng chúng ta không bao giờ có tư tưởng và hành động mang mang người đem bán lấy tiền mặc dù số tiền là 763.800đ hay nhiều hơn nữa, chỉ có những dân tộc man rợ, rừng rú ở thế giới này mới có những ý nghĩ và hành động như vậy.»

Nếu có sự bồi thường xảy ra sau khi có văn thư chính thức thì tôi quan niệm đây là một sự việc đáng tiếc xảy ra vì thiếu sót hoặc nhầm lẫn. Họ hãy quan niệm rằng lúc chồng tôi còn sống, chồng tôi là trụ cột gia đình, nay Họ đã vì nhầm lẫn giết đi họ phải gián tiếp thay thế chồng tôi để nuôi dưỡng hai con thơ dại cho chúng khôn lớn và phụng dưỡng đấng thân sinh lúc tuổi già cho tròn chữ hiếu nghĩa. Cá nhân tôi, tôi sẽ phải tự lực cánh sinh vì tôi coi đây như là một điều bất hạnh cho đời tôi. Những Bà Vợ những Bà Mẹ của các phi công Mỹ mất tích tại Bắc Việt đang đau đớn và lo lắng như thế nào thì cá nhân tôi còn lo lắng, đau khổ và thiệt hại hơn gấp bội. Họ còn hy vọng sẽ biết tin của chồng của con, hy vọng mai sau chồng của họ sẽ đoàn tụ với gia đình, nhưng cá nhân tôi, tôi đã mất tất cả, ngay cả sự hy vọng để được chính thức nghẹn ngào vĩnh biệt người bạn đường trăm năm của tôi cũng còn gặp nhiều cản trở.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH

Những người mẹ, người vợ các phi công Mỹ, họ được may mắn hơn tôi, mặc dù họ đang phải đối đầu với người mà thế giới tự do cho rằng vô nhân đạo và là kẻ thù họ còn được hứa hẹn về hy vọng, nhưng cá nhân tôi, mặc dù là đang đối đầu với những người bạn (không phải là thù) mà lại phải kếm phần may mắn hơn.

RẤT VĂN NGHỆ

Nhà văn Thảo Trường, ông quan ba an ninh đây nhẽ viết phôi ở tổng cho Tiền tuyến. Truyện th. tâm của ông bị cấm đăng ở Tiền Tuyến. Ông Thảo Trường mới viết thành sách cho in. Ông được báo Khởi Hành của Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội phụng cho một bài phê bình rất ư là... hôm nay.

Ông Thảo Trường không giận. Ông ấy trích những câu gớm ghiếc nhất dùng làm cái quảng cáo và cho đăng trên trang ba báo Tiền Tuyến như vậy:

ĐÃ PHÁT HÀNH:

th. tâm

truyện dài THẢO TRƯỜNG

— Một tác phẩm trước đây bị cấm đăng liên tục trên nhật báo T.T.

— Phê bình gia giáo sư Triết—Nguyễn nhật Duật trên tuần báo KHỞI HÀNH số 24 của Hội VNSQĐ có ông Viên Linh thư ký tòa soạn đã phê phán là « Một thế giới ly tán, những tình cờ phi lý ngăn cấm ngôn ngữ văn chương !! » và kết luận « đây là một cốt truyện hồng ».

— Đọc th. tâm để chứng kiến sự nhục nhã của con người ở đây và cũng để chứng kiến sự thâm của công tác Phê Bình Văn Học hiện nay.

Tờ hợp GIÓ xuất bản

Rất văn nghệ. Con người văn nghệ không thêm dùng lon to hay quyền thế để xử ức một người văn nghệ lon nhỏ. Ruồi tái Béo nghiêng mình cảm phục Thảo Trường, Dương Hùng Cường chắc còn cảm phục hơn. Ông Trường đã «chơi» rất thâm, rất hách, rất đàn anh trong một quả văn nghệ. Nhưng tại sao lại TH. TRÂM không viết chữ hoa. Thù Trâm, thương Trâm hay «thời» Trâm? Muốn biết chỉ còn cách mua TH. TRÂM mà đọc xem nó vô luân ra sao.

HÒA BÌNH NGHĨ GI LÀM GÌ

Tối 14-10 vừa qua, nhà phát hành Đồng Nai đã tổ chức một bữa đớp hít ra gì tại Văn Cảnh đề nhà lập huyết Nguyễn mạnh Côn có đôi lời với báo chí văn nghệ Sĩ về cuốn sách dày trên 500 trang ấn loát tối tân của ông, nhan đề hòa bình... nghĩ gì, làm gì. Bản báo chủ nhiệm Minh Vô ủy cái giấy mời cho Ruồi tái béo, bôn phận của Ruồi Tái Béo là phải đi,

Bèn thấy đủ mặt các nhà văn lớn của nền văn học nghệ thuật hôm nay. Cuốn sách được tác giả tới tận từng bàn ký tặng. Hân nó phải chứa đựng một sự gì quan trọng, Ruồi Tái Béo nghe ông Nguyễn mạnh Côn dọa «sẽ nghiêng về liên hiệp» thì sợ quá. Cả đêm chong đèn đọc sách. Lại thấy rụng rời vì cuốn sách không thân nhà nước, không nghiêng liên hiệp mà nỏ như tạc đạn. Đúng là ông Côn lo mối lo cho dân tộc đối với Mèo hơn là đối với Cộng Sản.

Thế giới bắt đầu sợ Mèo. Tường bạn đọc Con Ong cũng nên biết Mèo có đều cẳng ra sao mà ông Côn phải... 500 trang sách cảnh cáo dân tộc đi là vừa.

RUỒI TÁI BÉO cầm tròng

MINH XÁC MỘT LẦN CHÓT

Thưa các quý hữu xa gần,

Tôi là Thương Sinh, nguyên chủ bút tuần báo C.O tác giả nhiều loạt bài gớm ghiếc đã đăng trên các nhật báo Xây Dựng, Sóng, Công Luận. Tôi để tìm sự yên ổn cho tâm hồn, để khỏi mất công mệt mỏi mỗi ngày mỗi nghĩ về tội lỗi của thiên hạ để khỏi bị xúi dục ăn cứt gà, để khỏi bị mua thù chuốc oán mà chẳng ăn cái giải rút gì, đã tự nguyện bỏ Con Ong. Và tôi đã nói rõ lý do tôi thay phăng ngòi bút Thương Sinh.

Nhưng nhiều bằng hữu vẫn cứ... ngộ nhận. Chẳng hạn anh Đào Văn, nguyên Giám đốc Thông tin Báo Chí, một sáng gặp gỡ tại quán Anh Đào (Crystal Palace) cùng với anh Trường Tuấn, thư ký tòa soạn Xây Dựng, đã hạch hỏi tôi:

— Cậu bảo thôi viết sao còn viết chữ bới trên báo Hòa Bình?

Tôi ngạc nhiên.

— Viết đâu, tôi đâu có viết cho Hòa Bình!

Anh Đào Văn chỉ trún tôi:

— Vậy Kiều Phong là ai?

Tôi cười:

— Anh nên hỏi báo Hòa Bình đi. Kiều Phong không phải là tôi.

Lại đêm hôm 14-10-1969, trong buổi tiệc do nhà Đồng Nai tổ chức nhân dịp phát hành cuốn HÒA BÌNH... NGHĨ GÌ, LÀM GÌ?, văn hữu Đặng Trần Huân cứ vỗ vai tôi mà niêm nở:

— Sức voi, Sức voi, dạo này bạn viết dữ quá.

Tôi phải sặc nước... cococola:

— Nhờ anh tí. Sức Voi không bao giờ là tôi cả.

Hai năm điều khiển tuần báo Con Ong, tôi đã được cái hân hạnh, cùng Gã Thâm ảnh hưởng nặng nề tới lối viết của các anh em cộng tác cùng Con Ong. Do đó, đọc ai bạn đọc cũng thấy hao hao giống nhau. Và tưởng là tôi viết, Sự ngộ nhận gây phiền phức cho tôi. Vậy tôi xin minh xác một lần chốt, tôi không còn viết ở Con Ong từ mấy sô gần đây.

Tôi sẽ giúp Con Ong thực hiện những bài phỏng vấn khi Con Ong tăng trang. Và chỉ ở loạt bài này thôi thế theo lời yêu cầu nồng nhiệt của bạn tôi là chủ nhiệm Nguyễn văn Minh, hôn danh Minh Vô. Ông Tư Trời Biên đã công nhận tôi «biết sấm, hối» và «tha thứ» cho tôi. Tôi mừng lắm. Dù không có tội gì mà được người tha thứ cũng vẫn nên mừng. Xin cảm ơn Trời Biên.

THƯƠNG SINH

(15-10-69)

XIN LỖI TẤT CẢ

Vì danh dự của anh em viết báo Con Ong nên Ruồi Tái Béo này đã vì vút vại đường về ông bác sĩ Đinh xuân Minh. Chẳng ngờ làm phiền ông Đinh xuân Minh quá xá.

Nhưng ông muốn Ruồi Tái Béo xin lỗi ông Ruồi Tái Béo sẵn sàng xin lỗi ông đều đều. Và xin lỗi tất cả những người nào đã bị tên Vạn Tóc Mai nói hỗn.

NGÀY MAI NHỚ MUA

TUỔI NGỌC

SỐ 14

DUYÊN ANH—MAI THẢO—HOÀNG ANH
TUẤN—NHẬT TIẾN — ĐÌNH TIẾN LUYỆN—
TỪ KỂ TƯỜNG chủ trương.